

Nenda sündis ka, mõllemad ellasid ühhes kous, kašwatasid ja kolisid omma lapsed Jumala kartuses ja armus heaks innimeseks, mis läbbi lapsed Jummala heldust õppisid warakult árra tundma, kus nende mele siis ial ei tulnud, mailma himmud ja ihhaldamised, mis innimest saatwad hukkatusse ja árrarikumisse sisse.

Kes siin ma peal tunneb waewa,
Lõstko mötted üles taewa,
Wigo palves Jässä ette;
Ja kui taal on wagga mötte,
Küll ta saab siis palve läbbi
Jahho, kui ka hinge abbi! —
Millal sadab Summal abbi,
Omma helde armo läbbi?
Se on üksi Temma teáda,
Kuid a temma wöttab seáda:
Keik on üksi temma káes,
Temma helde armo ráes!

Karro föidab posthobbustega.

Kord juhtus, kui karrotantsitaja omma faruga mõda maanteed eddasí läks, et postipois kahhe hobuse ja tühja wanfriga járrele tuli, kes koe pole olli minnemas. Kui kõko said, pallus karro tantsitaja ennast ka wanfrile wötta ja lubbas kõrtsus heaste wina osta. Postipois, kes kurja ei möttelnud, kästis karrut wantri tahha kinni kõita ja ennast wanfrile ištuda, ja nenda föitsid priskeste eddasí. Kui lähhema kõrtso ette said, heitis pois ohjad pukki külge ja läksid karrotantsitajaga kõrtso tappa. Ni kaua agga kui mehhed kõrtsus aega wiitsid, nusutas karro wantri ümber ja tundiš poisi leiva haiso, fargas wanfrile ja tahtis ka prufosti wötta; ogga wata immet! ni pea, kui wantri peale sai ja hobbused hirmfa loma nággid ja temma haiso tundsid, pannid tuhhatnelja minnema, et ellus tulli ratsaste alt wálja keris, külladest ja mõisadest